

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Voluntariè vt sit patiendum: voluntatis propriæ mala quæ sint: pax item
qualis in aduersis habenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

rimus Nazarenum. Dicit eis Iesus: Ego sum. Dicente Iesu, Ego sum, quare illum non capiunt? quare manus in illum non iniiciunt? nisi quia nondum illis concessa erat facultas, & quo intelligerent, sua se malitia nihil posse, nisi vltro se ipsum Christus in manus traderet. Discerent quoque, Iesum potuisse liberum abire ex eorum (si voluisset) manibus, quando illum ante oculos stantem prohibiti sunt agnoscere. Quomodo enim liber aut illæsus non potuisset abire, qui per hoc verbum, per quod se quæsitum manifestauit, dicens: Ego sum: tanta virtute omnes qui aderant prostravit, vt nemo illorum stare potuisset? Quid putas factum esset, si vindicare se voluisset, si eorum verborum vim sustinere non potuerunt, quibus se illis eum quem quærerent, esse manifestabat? Si aded sunt terribilia verba Christi, nec impijs ferenda, quando se ipsum obtulit in mortem, quando capi, iudicari & occidi voluit, quam formidanda sunt eius verba, quam grauius eius sunt audienda verba, quando venturus est iudicare vindicareq; malos? Si tantæ est virtutis verbum, Ego sum, quantæ erit potestatis. *Ita maledicti in ignem eternum?* Cum itaque surrexissent à terra, denuoq; interrogati quem quærerent, iterumq; respondissent vt ante: Dominus Iesus, *Si, inquit, igitur me queritis, sinite hos abire.* Considera hic, quia super se Iesus illis potestatem dedit, super apostolis autem nullam prorsus potestatem dedit. Ideo securi potuissent non fugere, hoc enim verbum: *Sinite hos abire,* fuit eiusmodi virtutis, vt nemo illos contra prohibitionem Christi lædere potuisset.

Voluntariè vt sit patiendum: voluntatis propria mala qua sint: pax item qualis in aduersis habenda.

Verba Christi
sunt quantæ
sunt virtutis.

Matth. 25.

Ioan. 18.

Vt nos voluntarios offerre debeamus ad patiendum.

Neminem lædi nisi à seipso.
1. Petri 3.

Voluntas propria vt sola noccat homini.

Pax vera in quo consistat.

DOcemur Christi exemplo, nos voluntarios offerre ad ea quæ patienda sunt, aut enim Deus vt patiamur vult, aut non vult. Si vult, qui nos sumus, vt audeamus aut præsumamus resistere aut subter fugere? Non subter fugiemus, non euademus, sed facimus vt absque fructu patiamur, quicquid nolentes patimur. Si verò Deus non vult vt patiamur, vniuersus mundus non nocebit nobis, nec poterit quicquam aduersum nos. Omnino igitur diuinæ prouidentia nos resignemus, omnino eidem confidamus oportet, & de manu eius quæ nobis eueniunt accipiamus. Stultissimum est fugere à manu Domini. Quo fugies aut fugis? & vbi effugies? vbi euades? tecum portas te ipsum. Vbique te comitantur passiones & infirmitates tuæ. Te ipsum circumfers quocunque veneris. Intra te est, non in alio, quod pateris. Quis enim tibi nocebit, si bonus amulator fueris? Si tu bonus fueris, quis te lædere potest? Non tu te lædas ipsum, & nemo te lædet alius. Vis scire quis te lædit? Tua sola immortificatio, tua propria voluntas, qua non vis pati, qua optatis non vis carere. Tui priuatus amor, quem non niteris extinguere, tibi angustiam facit. Quocunque igitur declinas, nisi ad Dominum confugas, non euades manus eius. Si euadere vis, ad illum confuge. Vbique est tentatio, vbique aduersitas, vbique vasa infirma, vbique imperfectos inuenies homines. Et pax tua non consistit in non sentiendo, sed in patienter tolerando aduersitates. Pax tua non est extra te, sed intra te: & si volueris, in potestate tua. Si te ipsum viceris, omnes inimicos tuos superasti. Neque enim maiorem habemus inimicum, quam nostrum proprium cor, & voluntatem nostram. Quæ

diu e-

diu enim hæc nobis sunt propria, quam diu nostra sunt, non sunt communia Deo neque proximis, quarunt solum quæ sua sunt, non quæ multorum, non quæ sunt Dei. Voluntas igitur propria, quam statuerere conamur vel contra Deum, vel sine Deo, est quæ nobis nocet. Reliqua omnia, tametsi vniuersus armaretur mundus, non queunt nobis nocere. Habeamus igitur cor rectum, habeamus voluntatem diuinæ voluntati conformem, & nihil formidemus. Eam ob rem præcipue vigilandum est super custodia cordis, pro reformatione & perseverantia bonæ voluntatis. Semper pugnandum est contra peccata, semper toleranda aduersa. Recedente enim vna tentatione, mox sequitur alia. Nunquam igitur nobis pax est, nisi ea, quam habemus in Deo & cum Deo, qua discamus in pace esse, in pace viuere, in pace denique quiescere, id quæ tunc maxime, quum etiam foris, aut intus in pressura sumus. Nonne Christus hoc dixit: *In mundo pressuram habebitis, sed confidite, ego vici mundum.* Hæc loquutus sum vobis, vt in me pacem habeatis. Si pax forer, non sentire aduersa, nec Christus nec eius sancti pacem habuissent. Nemo enim illorum fuit, qui nullas contumelias, nullas derisiones, nullas contradictiones, nullas inimicitias hic sustinerit. Sustineamus igitur nos quoque, atque vltro nos offeramus ad patientia aduersa. Secundò, Christus suo nos exemplo docuit, nobis vt rigidi & inclementes simus, proximis verò clementes & benigni. Nos in aduersitatibus Christo nos offeramus, à proximis verò vbicunque possumus aduersa amoueamus, ne simus de illorum numero qui alijs alligant onera grauias, vno tamen digitorum suorum nolentes eadem portare.

Pax vti semper in Deo & cum Deo fit habenda. Ioan. 16.

Matt. 23.

IESUS OSCULO EST TRADITVS Artic. IX.

ET appropinquauit autem Iudas Iesu, vt oscularetur eum. Et cum venisset, statim accedens ad eum, ait: Aue Rabbi. Dixitque illi Iesus: Amice, ad quid venisti? Et osculatus est eum. Iesus autem dixit illi: Iuda osculo filium hominis tradis?

Matth. 26.
Marc. 14.
Lucæ 22.
Ioan. 18.

HOMILIA IX.

Nequè armati hostes, neque traditor in Dominum aliquid potuerunt, nisi accepta prius à Domino licentia, quam dederat iam dicens: *Si ergo me queritis, finite hos abire.* Post hæc igitur verba confestim accedens Iudas, osculatus est Christum, dicens: *Aue Rabbi.* Erat enim consuetudo Christo, discipulos quoscumque si absuerant, osculo suscipere.

Ioan. 18.

Vide autem in hoc nequam perfidiæ cecitatem. Tanto tempore cum Christo ambulauerat, signa eius multa viderat, audierat eum cordium arcana cognoscere: nihil tamen propterea credit in Christum, quem suam putat latere simulationem ac fraudem. Considera iterum quam dolorosa Christo fuerit hæc traditio: primò, quod à discipulo fiebat. Inde enim grauius exhonorbatur Dominus Iesus, cor quoque eius profundius sauciabatur, dolens propter discipulum. Secundò grauabatur, quia hæc à dilecto, eoque apostolo & honorato, facta est. Propterea in Psalmo Dominus de eo loquitur: *Quoniam si ini-*

Cæcitas Iudæ.

Traditio Iudæ quæ fuerit Christo dolorosa.